

ПСИХОЛОГІЧНІ ОСОБЛИВОСТІ СТУДЕНТСЬКОГО ВІКУ**БИКОВА С.В., КРАВЧЕНКО І. Ю., РОМАНОВА М. І.***Одеська державна академія будівництва та архітектури, м. Одеса, Україна*

Освіта — один з найважливіших елементів становлення економічно, політично, соціально та культурно розвиненої держави, адже успішність майже усіх сфер діяльності людини передбачає постійне навчання та розвиток особистих та професійних якостей. Особливим для суспільного прогресу є значення вищої освіти, що забезпечує державу майбутніми фахівцями, від діяльності яких залежить благоустрій громадян. Саме тому необхідно переконатися, що рівень вищої освіти в країні не лише відповідає міжнародним стандартам та забезпечує трудові заклади дипломованими кадрами, але й сприяє гармонійному психологічному розвитку працівника, а для цього необхідно враховувати психологічні особливості студентського віку, аби знати, яким чином можливе покращення підготовки спеціаліста.

Роки студентства — дивовижний і своєрідний етап життєвого шляху, насичений інформацією, різними подіями і емоціями, тим, що сприяє інтелектуальному розвитку, усвідомленню своєї майбутньої професійної діяльності, формуванню практичних навичок, необхідних для набуття фаху. У цей час відбувається сплеск формування особистості, вигострюються навички спілкування, і поліпшується соціальна адаптація. Як показує статистика, середній вік сучасного студента — це молоді люди у віці від 18 до 25 років. Зазначений вік вважається найбільш успішним для активного навчання через пік розвитку інтелектуальних функцій людини. Найчастіше, психологічно молоді люди ще не готові до тих навантажень і тієї відповідальності, які до них висуває програма у вищому навчальному закладі. Їм все ще притаманні шкільні переживання. Рідко в кого є зібраність, вміння аналізувати, і, як наслідок, повна відповідальність за свої дії і своє життя. Більшість проблем школяра можливо було вирішити за допомогою батьків, але від студента вже вимагають відповідальність, цілеспрямованість, комунікабельність в поєднанні з готовністю постійно працювати. Різкий перехід від юності до дорослості зумовлює студента замислитись над питанням самовизначення та аналізувати власні потреби та обов'язки. Він переживає кризу особистості. Часто молоді люди поспішають із вибором майбутньої спеціалізації, що важливо вчасно усвідомити.

У цьому віці емоції часто переважають над розумом. Юних студентів може ранили критика. Особливо гостро це проявляється в період контролю і оцінювання. Негативна оцінка результатів засвоєння навчальної програми, замість конструктивної критики й аналізу помилок, переноситься на оцінку особистості студента. Студент при цьому відчуває негативні переживання на тлі емоційної підліткової незрілості, внаслідок чого може пропасти мотивація до навчання. Тому на початкових етапах навчання у ВНЗ викладачеві важливо правильно мотивувати студента до самостійної розумової діяльності, розділяти особистість та роботу студента, не надто жорстко обмежувати творчий процес та більше часу приділяти роботі над помилками. Викладачеві необхідно пам'ятати, що в ВНЗ приходять молоді люди саме за тим, щоб навчитися самостійності, і в процесі навчання відточити свої навички та вміння в області своєї профорієнтації, просто кажучи — навчитися вчитися. Саме це слід розвинути студенту на початкових курсах. Поступово при правильному підході він адаптується до вимог навчальної програми, навчиться справлятися з навантаженнями і розподіляти свої сили в навчальному процесі. Студент розвиває стресостійкість, і це означає, що на перший план виходить здатність аналізувати і оцінювати як свої помилки, так і досягнення в процесі навчання. На старших курсах студент вже в змозі контролювати свої емоції. Можливі невдачі вже не вибивають з колії навчального процесу, а іноді навіть сприяють ще більшого прагнення до саморозвитку. Якщо на початку навчання студент хоче бачити в педагогові друга, то на старших курсах потребує наставника, який зможе поділитися досвідом, дати ділову пораду і конструктивну критику. Між викладачем і студентом-старшокурсником повинні встановлюватися співробітницької відносини, де думку кожного буде вислухано і, по можливості, прийнято.

Підбиваючи підсумки, можна стверджувати, що студентський вік — перехідний етап в житті людини, коли її особистість ще повністю не сформована, що може негативно вплинути на ефективність навчання. Тому вимоги програми та викладачів потрібно складати з урахуванням зазначених особливостей. Якщо викладач бачить в студенті особистість, а не об'єкт для навчання, то це буде сприяти мотивації, правильній розстановці пріоритетів, формуванню гармонійної, цілісної, всебічно розвиненої особистості, що має інтереси і знання, межі яких постійно прагне розширити.